
Strašni starši na odru MGL-ja

RADIO SLOVENIJA 1, 03.02.2018, **DOGODKI IN ODMEVI**, 15.47

Na Mali sceni Mestnega **gledališča ljubljanskega** so sinoči premierno uprizorili igro francoskega avtorja Jeana Cocteaua *Strašni starši*. Komedijo, ki je ob nastanku leta 1938 zbuja zgražanje, pa tudi navdušenje, so na slovenskem pred desetletji že igrali. Tokrat jo je v prevodu Eve Mahkovic na oder postavil režiser Alen Jelen. Predstavo si je ogledala Staša Grahek.

STAŠA GRAHEK: Cocteau je v *Strašnih starših* oblikoval enkratno disfunkcionalno družino, osnovno celico, ki jo sestavljajo mama, oče, odrasel sin in neporočena teta. Mama je bolešno navezana na sina, sin nenavadno tesno zvezan z mamo. Zaplet nastane, ko mednje pride sinovo dekle. Odrasli v družini strnejo vrste odločeni, da fanta ne spustijo ven, dekleta pa ne noter, zato ima vsak svoje motive, glavna je mati. Sinova osamosvojitve je zanjo tako rekoč nezdržljiva z življenjem. Dejansko je Cocteaujeva meščanska družina docela kaotična in izrojena, ohranja se v odrezanosti od zunanjega sveta. Mati bolna ždi v temi, oče nesimbolno ne zares ne nosi hlač, niti vleče teta, ki materialno in mentalno obvladuje sceno. Uprizoritev je režiser Alen Jelen, zdi se, zasnoval v profesionalnem duhu. Scenografija in kostumi so starinski kot bi se znašli na varnem v gledališču kakršno je bilo nekoč. Za škrlatno zaveso je vse smiselno pospravljeno, oziroma razmetano. Glasna je tolažilno harmonična in prijetna, likom se smejimo, z nekaj nelagodja in neprijetno slutnjo da se ta komedija za vse ali morda sploh za nikogar ne more več končati srečno. Igralci so spretno obvladovali tako duhovito besedilo kot prizorišče in v kompleksni mreži bolj ali manj patoloških odnosov oblikovali izrazite komične like. Izstopata Karin Komplanec kot teta in Judita Zidar kot mama. Komedija je, kot mora biti, a vendar z zasukom. Vse skupaj je smešno, a hkrati navsezadnje nekoliko tudi strašno.